

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 10.10.1997
KOM(97) 510 endelig udg.

97/ 0264 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning

om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og ændring af

direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF

(Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv)

(forelagt af Kommissionen)

1. **Baggrund**

Erstatning til skadelidte ved færdselsuheld i EU har ligget Kommissionen på sinde, siden det første motorkøretøjsforsikringsdirektiv blev vedtaget i 1972¹. Dette direktiv indførte obligatorisk ansvarsforsikring i hele det daværende EØF. Denne grundlæggende beskyttelse blev udvidet og intensiveret af det andet² og tredje motorkøretøjsforsikringsdirektiv³. Disse såkaldte motorkøretøjsforsikringsdirektiver omhandlede uheld i skadelidtes hjemland, som var forårsaget enten af køretøjer indregistreret og forsikret i skadelidtes hjemland eller i en anden medlemsstat. Rådets direktiv af 1990 søgte at sidestille sager, hvor uheldet stadig var sket i skadelidtes hjemland, og hvor køretøjet stadig var indregistreret i skadelidtes hjemland, men hvor det var forsikret (efter reglerne om udveksling af tjenesteydelser) af et forsikringselskab i en anden medlemsstat, mod sådanne uheld.

Ingen af disse direktiver tog derimod særlige hensyn til skadelidte, der under et midlertidigt ophold i en anden medlemsstat havde lidt tings- eller personskade i denne medlemsstat forvoldt af et motorkøretøj indregistreret i en anden medlemsstat end skadelidtes hjemland. I takt med den stigende trafik mellem medlemsstaterne blev det klart, at denne gruppe skadelidte (besøgende) havde behov for særlig beskyttelse. I begyndelsen af 1990'erne tog Kommissionen derfor initiativ til at kontakte to erhvervssammenslutninger i forsikringsbranchen, nemlig Comité Européen des Assurances og Council of Bureaux, og bad dem om at overveje spørgsmålet. Det var helt logisk at vælge denne fremgangsmåde, fordi de eksisterende motorkøretøjsforsikringsdirektiver, især første direktiv fra 1972, tog udgangspunkt i et nært forhold mellem private aftaler mellem forsikringsgivere og lovgivningsmæssige foranstaltninger. Som følge af dette initiativ udarbejdede Council of Bureaux "Agreement between Bureaux on the Protection of Visitors" (overenskomst mellem bureauerne om beskyttelse af besøgende). (Rom-aftalen af 27. maj 1994), der kunne have forbedret besøgendes stilling væsentligt. Uheldigvis var det ikke muligt at opnå den påkrævede enstemmighed blandt alle parterne, dvs. de europæiske motorkøretøjsforsikringselskaber i alle de berørte lande. Da dette blev klart, tog Europa-Parlamentet affære.

¹ Rådets direktiv af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (72/166/EØF).

² Rådets andet direktiv af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (84/5/EØF).

³ Rådets tredje direktiv af 14. maj 1990 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (90/232/EØF).

I sin beslutning af 26. oktober 1995 efter EF-traktatens artikel 138 B⁴ om afvikling af skadessager efter færdselsuheld uden for skadelidtes hjemland opfordrede Parlamentet Kommissionen til at fremsætte forslag om et direktiv, hvormed:

- "[medlemsstaterne indfører] en ordning, således at en skadelidt ved et færdselsuheld kan henvende sig direkte til modpartens ansvarsforsikrings-selskab ... (direkte krav)"
- "medlemsstaterne pålægges ... at sikre, at ethvert selskab, som ... tegner ansvarsforsikring for motorkøretøjer ... i enhver anden medlemsstat udpeger en permanent repræsentant ... og bemyndiger denne repræsentant til ... at afvikle skadessager, som er forårsaget af et i dette forsikrings-selskab forsikret motorkøretøj uden for skadelidtes hjemland"
- "medlemsstaterne pålægges ... at sørge for, at sikre, at forsikrings-selskaber ... etablerer et informationskontor ... som ... kan oplyse skadelidte om repræsentanten ..."
- "medlemsstaterne ... pålægges ... at sikre, at ... forsikrings-selskaber[ne] .. giver informationskontorerne ... oplysning om de ... udpegede repræsen-tanter".

2. **Formålet med forslaget**

Formålet med Parlamentets beslutning er at forbedre den nuværende situation med hensyn til skadesanmeldelse for personer, der midlertidigt har opholdt sig i en anden medlemsstat end den, hvor de er bosat (besøgende), som har lidt tings- eller personskaade i denne medlemsstat forvoldt af et motorkøretøj indregistreret og forsikret i en anden medlemsstat end den, hvor de er bosat.

Kommissionen erkender, at Parlamentets bekymring er velbegrundet, og at der er behov for at forbedre situationen for sådanne besøgende:

- Det er mere kompliceret at afvikle skadessager i udlandet end i hjemlandet. For det første er skadelidte måske ikke klar over, hvilket forsikrings-selskab han skal rette krav mod. Metoderne til identifikation af forsikrings-selskab varierer fra land til land, og skadelidte vil måske opdage, at det slet ikke er muligt.
- Skadelidte vil normalt skulle bevise, at hans krav er berettiget. Det kan naturligvis være vanskeligt for ham at indsamle bevismateriale (politi-rapporter, vidneudsagn osv.), når uheldet er sket i et andet land og muligvis langt fra hans hjemland.

⁴ EFT C 308 af 20.11.1995, s. 108.

- Typisk vil sådanne sager blive afgjort efter en anden lov end den, der gælder i skadelidtes hjemland. Dette betyder, at procedurepraksis måske er anderledes end i hans hjemland.
- Alle disse vanskeligheder forværres, hvis skadelidte får et henholdende svar fra forsikringsselskabet. På grund af skadelidtes ugunstige stilling kan forsikringsselskaber blive fristet til at få skadelidte til at opgive sit krav.

Da fri bevægelighed for personer er et af EF-traktatens mål, må Kommissionen være på vagt over for de vanskeligheder, der kan opstå. I samme forbindelse vil Kommissionen overveje at iværksætte en kodificering af direktiverne i automobilektoren. Denne foranstaltning, der skal tage sigte på at samle direktiverne 72/166/EØF, 84/5/EØF, 90/232/EØF og dette forslag til direktiv, når det er vedtaget af Rådet og Europa-Parlamentet, i en enkelt tekst og at forenkle deres struktur, vil gøre EF-lovgivningen på dette område gennemsigtig og forståelig og vil lette adgangen hertil for både forsikringsselskaber og førere af motorkøretøjer.

3. Direktivets indhold

I overensstemmelse med nærhedsprincippet kan skadelidtes stilling forbedres ved at stille krav om en "kontaktperson". Dette kan gøres uden at ændre de nugældende regler for ansvarsforsikring og jurisdiktion i medlemsstaterne.

Derfor foreslår Kommissionen i overensstemmelse med den fremgangsmåde, Parlamentet skitserer:

- at udvide beskyttelsen af skadelidte ved uheld i en anden medlemsstat end vedkommendes hjemland mod det forsikringsselskab, der har forsikret det køretøj, der er impliceret i uheldet, ved at tilføje særregler til den nuværende ordning, der er indført ved motorkøretøjsforsikringsdirektiverne (artikel 1)
- at der indføres direkte krav i hele EU for denne kategori af skadelidte (artikel 2)
- at alle forsikringsselskaber udpeger en repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager i alle EU's medlemsstater (artikel 3), og
- at der oprettes informationskontorer (artikel 4).

Desuden foreslår Kommissionen:

- at der oprettes informationskontorer til at tage sig af såvel identifikation af den repræsentant, der er bemyndiget til at behandle skadessager, som identifikation af det ansvarlige forsikringsselskab og det køretøj, der er impliceret i uheldet (artikel 4), og
- at der oprettes et organ i den besøgendes hjemland, der skal have til opgave at behandle besøgendes krav i sager, hvor der ikke findes nogen repræsentant, eller hvor forsikringsselskabet trækker sagen i langdrag, og som fungerer som "erstatningsorgan"; at dette erstatningsorgan efter at have foretaget udbetalingen i skadelidtes hjemland automatisk kan rejse krav mod erstatningsorganet i det land, hvor det misligholdende forsikringsselskab er etableret, og indtræder i skadelidtes rettigheder mod forsikringsselskabet (artikel 5)
- at det gøres klart, at hvis det køretøj, der forårsagede uheldet, ikke er forsikret, eller forsikringsselskabet ikke kan identificeres, påhviler det garantifonden at yde skadelidte erstatning på de vilkår, der fremgår af andet motorkøretøjsforsikringsdirektiv (84/5/EØF) (artikel 6).

4. Kommentarer til direktivets artikler

Artikel 1 (*Arvendelsesområde*)

Direktivet gælder i tilfælde af erstatningskrav efter uheld forårsaget af et køretøj:

- der er indregistreret og forsikret i den medlemsstat, hvor uheldet er sket
- som er indregistreret i den medlemsstat, hvor uheldet er sket, og forsikret i en anden medlemsstat end skadelidtes hjemland efter reglerne for fri udveksling af tjenesteydelser, eller
- som er indregistreret og forsikret i en anden medlemsstat end skadelidtes hjemland og det land, hvor uheldet er sket.

Formålet med denne artikel er at afgrænse direktivets rækkevidde. Det omfatter en velafgrænset kategori af skadelidte, der, selv om de er i samme juridiske situation som skadelidte i deres hjemland inden for det gældende system med grønne kort, rent praktisk er mindre gunstigt stillet. Samtidig fastsætter denne artikel formålet med dette direktiv, nemlig at fjerne den ulighed, der er konstateret i forbindelse med udbetaling af skadeserstatning til denne kategori af skadelidte, og ikke - i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt - at løse andre problemer med driften af EF's automobilforsikringsordning. Med henblik herpå oprettes der i de efterfølgende artikler retlige strukturer, som supplement til den retlige ordning med grønne kort, med henblik på at forbedre beskyttelsen af skadelidte og fremme erstatningsprocessen.

Artikel 2 (Direkte krav)

Udvidelsen af anvendelsen af direkte krav til alle medlemsstater er en forudsætning for, at den påtænkte ordning kan fungere. Skadelidte har ud over sin ret til at rejse sit erstatningskrav direkte mod det forsikringsselskab, hvor skadevolderen har tegnet ansvarsforsikring for sit køretøj, umiddelbart også ret til at rejse krav mod skadevolderen selv. Det direkte krav indføres ikke med dette direktiv overalt i de nationale lovgivninger for enhver form for civilretligt ansvar, men kun for skadelidte, der har været involveret i et uheld uden for deres hjemland.

De praktiske konsekvenser af indførelsen af direkte krav bliver i de medlemsstater, der allerede har direkte krav i deres lovgivning, at situationen forbliver den samme. Direktivet artikel 2 gør direkte krav til en forpligtelse - der er altså ikke længere tale om en mulighed - for medlemsstaterne at indføre en sådan ordning. I disse lande er det ikke noget reelt problem, at forpligtelsen kun indføres for skadelidte fra andre lande. Der er ikke tale om diskrimination af skadelidte i deres hjemland, eftersom direkte krav allerede gælder for alle uden skelen til skadelidtes hjemsted. I praksis vil bestemmelserne i den nationale lovgivning, der allerede har bindende karakter, få fællesskabskarakter, i det mindste med hensyn til skadelidte bosat i andre medlemsstater.

I øvrigt er der intet, der forhindrer medlemsstater, hvor direkte krav ikke anvendes, i at indføre direkte krav generelt, dvs. uden at skelne mellem besøgende og indenlandske skadelidte for at undgå en eventuel diskrimination. Under alle omstændigheder er hele ordningen i dette direktiv netop inspireret af, at de besøgende skadelidte i praksis står svagere. Man må altså indføre en retlig ordning, der sætter dem i en bedre situation i udlandet end skadelidte fra det pågældende land.

I medlemsstater, hvor direkte krav i øjeblikket ikke kan anvendes, har skadelidte ved færdselsuheld ingen mulighed for at gøre et krav gældende direkte over for skadevolderens forsikringsselskab: forsikringsselskabet er ikke omfattet af erstatningsretten, og der er ingen kontraktmæssige forbindelser mellem forsikringsselskabet og skadelidte. Er der mulighed for at rejse direkte krav, står forsikringsselskabet over for et sådant fra skadelidte. Hvis dette ikke var tilfældet, ville det være meningsløst at have en repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager.

Indførelse af mulighed for anvendelse af direkte krav i hele EU er af meget stor betydning af følgende årsager:

1. Det er en betydelig forbedring af skadelidtes nuværende retlige situation ved uheld uden for den medlemsstat, hvor han er bosat, i henhold til direktiverne om motorkøretøjsforsikring i de lande, hvor det endnu ikke er muligt at rejse krav direkte mod forsikringsselskabet. Dette er navnlig

tilfældet, når det er usikkert, hvem den erstatningspligtige er, eller når den erstatningspligtige ikke kan kontaktes (f.eks. på grund af udlandsophold), eller han er ubemidlet.

2. Kombinationen af direkte krav og ordningen med en skadesrepræsentant, der er etableret i skadelidtes hjemland (artikel 3), forbedrer skadelidtes mulighed for at nå en løsning uden om domstolene, og hvis de nødvendige betingelser er opfyldt, endog at rejse sag mod skadevolderens forsikringsselskab. I denne forbindelse er det tydeligt, at direkte krav forbedrer denne kategori af skadelidtes situation i alle de tilfælde, hvor det ikke har været muligt at nå en løsning uden om domstolene. Endelig vil en skadelidt, der kan rejse krav direkte mod et forsikringsselskab, have større sikkerhed for håndhævelse af afgørelsen.

Direktivet indfører ikke nye regler for lovvalg og ændrer ikke de internationale privatretlige konventioner om retternes kompetence. Både lovvalget og spørgsmålet om retternes kompetence afgøres under henvisning til de internationale privatretlige bestemmelser, der gælder i de fleste medlemsstater. Indførelse af direkte krav giver ikke i sig selv domstolene i skadelidtes hjemland kompetence. Den retlige kompetence kan kun afgøres på grundlag af Bruxelles-konventionens bestemmelser⁵ (artikel 10, stk. 2, sammenholdt med artikel 7-9).

Artikel 3 (Repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager)

Stk. 1 redegør for formålet med artiklen. Alle forsikringsselskaber med hjemsted i EU, der opererer i hele EU på grundlag af en tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i henhold til reglerne i direktiv 92/49/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv), eller som har opnået tilladelse på grundlag af artikel 23 i direktiv 73/239/EØF, skal udnævne en repræsentant til at behandle skadessager i hvert EU-land. Derved vil en person, der har lidt skade uden for sit hjemland, få en kontaktperson i sit hjemland, som kan behandle krav mod skadevolderens forsikringsselskab i sager, hvor forsikringsselskabet ikke er etableret i skadelidtes bopælsland. Hvis der allerede findes et nationalt system til udbetaling af erstatning til skadelidte, kan det naturligvis tilpasses med henblik på at varetage funktionen som skadesrepræsentant eller eventuelt eksistere side om side med det system, der indføres med dette direktiv. Skadesrepræsentantens indgriben kunne i så fald være en sekundær mulighed, hvis skadelidte ønsker det, fordi den nationale lovgivning giver ham andre muligheder for at få medhold.

Stk. 1 fastslår desuden artiklens anvendelsesområde. Den vedrører ikke uheld i skadelidtes bopælsland, uanset om det pågældende motorkøretøj er indregistreret i et andet land ("grønne kort"-sager omfattet af aftalen mellem de nationale forsikringsbureauer, se artikel 2, stk. 2, i direktiv 72/166/EØF), eller

⁵ Konvention om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager af 27. september 1968.

indregistreret i hans hjemland, men forsikret i en anden medlemsstat ("tjenesteydelsessager") omfattet af direktiv 90/618/EØF).

Det er planen, at selskaberne skal have betydelig frihed ved valget af kontaktperson. "Repræsentanten" skal ikke nødvendigvis være en tredjemand. Selskabet kan benytte en hvilken som helst struktur, det råder over i det pågældende land.

Denne aktivitet kunne f.eks. varetages af en filial eller en afdeling af det pågældende selskab, et forsikringsselskab fra samme koncern eller et uafhængigt selskab, et bureau til behandling af skadessager eller de nationale forsikringsbureauer, der behandler "grønne kort"-sager, hvis de indvilger heri. Forsikringsselskaberne kan også i givet fald benytte deres skatterrepræsentanter eller advokater eller udpege en fælles repræsentant for flere selskaber. Hvis et forsikringsselskab allerede har en "servicerepræsentant"⁶, hvis opgave det er at behandle skadessager i henhold til aftaler, som selskabet har indgået som led i den frie udveksling af tjenesteydelser i det land, hvor skadesrepræsentanten er udpeget, kan forsikringsselskabet ligeledes udpege ham som repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager i henhold til direktivets artikel 3.

Stk. 2, litra a), gør udpegelse af en skadesrepræsentant til en betingelse for tildeling af tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i henhold til reglerne i direktiv 92/49/EØF. Er denne betingelse ikke opfyldt, får det den konsekvens, at tilladelsen ikke bliver givet, og det er med andre ord ikke muligt at få adgang til ansvarsforsikring af motorkøretøjer. Eftersom forsigtighedstilsyn og finansielt tilsyn som omhandlet i de tredje forsikringsdirektiver har permanent karakter, giver direktiv 92/49/EØF desuden mulighed for at trække tilladelsen til at drive virksomhed i den pågældende branche tilbage, hvis forsikringsselskabet ikke længere opfylder betingelsen om at være repræsenteret af skadesrepræsentanter i alle EU-lande. Med andre ord inddrages tilladelsen til at udøve forsikringsvirksomhed, hvis de betingelser, der førte til udstedelse af tilladelsen, ikke længere er opfyldt.

Stk. 2, litra b) gælder selskaber, hvis hjemsted ligger uden for EF, og er tilføjet for at gøre direktivet foreneligt med den fremgangsmåde, man har fulgt siden vedtagelsen af direktiv 73/239/EØF.

Stk. 3 omhandler skadesrepræsentantens funktioner og dermed forholdet mellem selskabet og skadesrepræsentanten. Det gøres klart, at han handler efter generelle eller individuelle instrukser fra selskabet. Hans handlinger vil kun være bindende for selskabet med hensyn til skadelidte. Han kan være erstatningspligtig over for selskabet, hvis han ikke følger forsikringsselskabets instrukser eller på anden måde går ud over den bemyndigelse, han har fået.

⁶ Artikel 12a, stk. 4, i direktiv 88/357/EØF, som ændret ved direktiv 90/618/EØF.

Teksten tager ikke stilling til, hvilken lov der gælder for den besøgendes krav. I de fleste tilfælde vil det i henhold til reglerne for international privatret, der gælder i de fleste medlemsstater, være loven i det land, hvor uheldet fandt sted. Som i forbindelse med direkte krav skal der mindes om, at lovvalget altid træffes under henvisning til de generelt anvendte regler for international privatret. Dette direktiv fastsætter ikke kriterier for valget af gældende lov (f.eks. lex loci eller lovgivningen i skadelidtes hjemland osv.).

Stk. 4 omhandler skadesrepræsentantens kvalifikationer. Det skal erindres, at i de sager, direktivet typisk vil gælde, vil forhandlingerne ikke finde sted på grundlag af loven i skadelidtes hjemland. Det vil normalt være loven i det land, hvor uheldet er sket, dvs. i de fleste tilfælde det land, hvor forsikringstageren er etableret. Det ville være for meget at forlange, at skadesrepræsentanten skulle "kende" denne lovgivning, især alle medlemsstaters lovgivning, men han skal kunne påpege forskelle mellem den lov, der faktisk anvendes, og den lov, skadelidte er vant til, i det mindste hvad angår erstatningssystemet og -niveauet i hver medlemsstat.

Stk. 5 redegør for virkningerne af skadesrepræsentantens handlinger over for skadelidte. Når skadesrepræsentanten har retlig bemyndigelse til at repræsentere forsikringsselskabet ved behandling af krav, vil hans handlinger binde forsikringsselskabet med hensyn til skadelidte.

Teksten fastslår ikke, at jurisdiktionen er skadelidtes bopælsland. Dette ville være upassende i sager, der normalt ville blive behandlet efter en anden lovgivning end den, der gælder i den pågældende domstols land, nærmere betegnet den pågældende domstols regler for international privatret. At skadesrepræsentanten er bemyndiget til at repræsentere forsikringsselskabet "ved domstolene" vil dermed være af begrænset betydning i forbindelse med dette direktiv.

Stk. 6 imødekommer et ønske om at fremsætte et tilbud om skadeserstatning inden for en rimelig frist. Formålet er at undgå, at forsikringsselskabet blot giver henholdende svar. Der skal desuden være tale om et seriøst og ikke et rent formelt tilbud, som blot skal opfylde kravet om at fremsætte et tilbud. Skadevolderens forsikringsselskab skal med andre ord senest tre måneder efter at have modtaget en begrundet anmodning indlede den egentlige erstatningsproces ved at tage udførlig stilling. Under alle omstændigheder skal forsikringsselskabet eller dets repræsentant være i stand til at afgøre ansvarsspørgsmålet og vurdere skadens omfang, inden det træffer endelig afgørelse. Hvis ansvaret for færdselsuheldet ikke er klart fastlagt, eller hvis skadelidtes skade og tab ikke er gjort endeligt op, udsættes forsikringsselskabets forpligtelse til at fremsætte et tilbud om erstatning, indtil disse oplysninger foreligger.

Sanktionerne i stk. 6 kan medlemsstaterne anvende efter eget skøn. De skal imidlertid være passende for at sikre, at forsikringsselskabet opfylder sine forpligtelser over for skadelidte. Selv om formålet med stk. 6 er et helt andet end stk. 2, lægger stk. 6 yderligere pres på forsikringsselskabet, for at få det til at

opfyldte sine forpligtelser over for skadelidte. Selskabet bliver forpligtet til at fremsætte et tilbud om erstatning inden en bestemt tidsfrist. Der er tale om en kombination af yderligere administrative sanktioner, idet den administrative sanktion i form af afvisning af udstedelse eller inddragelse af tilladelsen suppleres af en anden form for sanktion i form af en bøde eller en administrativ sanktion. Tilsammen skal de to sanktioner garantere skadelidte erstatning hurtigst muligt. Den første sanktion (afvisning eller inddragelse af tilladelsen) forpligter forsikringsselskabet til at oprette en struktur, der giver skadelidte mulighed for at gøre sit krav mod selskabet gældende. Den anden vedrører selve skadelidtes ret, nemlig at få sagen afsluttet hurtigst muligt. Denne dobbelte bestemmelse skal i øvrigt sikre, at skadessagen afsluttes af forsikringsselskabet inden for en rimelig frist for at gøre erstatningsorganets indgriben til en forholdsvis sjælden foreteelse, som kun skal benyttes som sidste udvej for en skadelidt, der søger at på udbetalt erstatning.

Stk. 7 præciserer, at skadesrepræsentanten bemyndiget til at behandle skadessager udpeget i overensstemmelse med dette direktiv ikke udgør en virksomhed som omhandlet i artikel 10, stk. 1, i direktiv 73/239/EØF, som ændret ved artikel 32 i direktiv 92/49/EØF.

Artikel 4 (Informationskontor)

Formålet med artikel 4 er at give skadelidte mulighed for at identificere forsikringsselskabet for det motorkøretøj, der var impliceret i uheldet. Det er ofte her, skadelidtes vanskeligheder begynder. Denne foranstaltning er desuden nødvendig for en effektiv indførelse af retten til at rejse direkte krav.

Allerede i 1990 var EF-lovgivningen opmærksom på problemet med at identificere ansvarsforsikringsselskabet for et køretøj, der er impliceret i et uheld. Artikel 5, stk. 1, i direktiv 90/232/EØF krævede således, at medlemsstaterne "træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at personer, der er impliceret i et færdselsuheld, hurtigst muligt kan få oplyst navnet på de forsikringsselskaber...".

Der er i mellemtiden blevet klaget over, at denne bestemmelse ikke er gennemført tilfredsstillende i alle medlemsstater. En undersøgelse, Kommissionen har foretaget af den nuværende situation, viser, at disse klager er velbegrundede.

Som eksempel kan nævnes, at i nogle medlemsstater vil en skadelidt, der kun kender registreringsnummeret på det implicerede køretøj, overhovedet ikke eller kun vanskeligt kunne identificere det pågældende forsikringsselskab.

Man må skelne mellem kravet i artikel 5, stk. 1, i direktiv 90/232/EØF og dette direktivs krav til medlemsstaterne om at oprette informationskontorer. Artikel 4, stk. 1, i dette direktiv indfører en forpligtelse til at oprette et særligt organ ("informationskontor") med henblik på at identificere forsikringsselskabet, dets

skadesrepræsentant i skadelidtes hjemland og i givet fald forsikringstageren. Tredje motorkøretøjsforsikringsdirektiv forpligtede medlemsstaterne til at nå frem hertil uden at specificere, hvordan de skulle opfylde denne forpligtelse. Forpligtelsen vedrørte desuden kun visse oplysninger, nemlig navnene på forsikringsselskaberne. I dette direktiv er der tale om mere omfattende oplysninger. De vedrører nemlig også identifikation af skadesrepræsentanten. Denne form for oplysninger er ligeledes nødvendige for en effektiv gennemførelse af den mekanisme, der omhandles i artikel 3. Det forekommer rimeligt at overlade informationskontorerne ansvaret for at føre registre ikke blot over forsikringsselskaber, men også over de repræsentanter, de udpeger til behandling af skadessager. Desuden har skadelidte ret til andre oplysninger om forsikringstager, hvis betingelserne for videregivelse heraf er opfyldt, jf. artikel 4, stk. 3, i dette direktivforslag (at køretøjet ikke er gyldigt eller lovligt forsikret).

De medlemsstater, der i henhold til tredje motorkøretøjsforsikringsdirektivs artikel 5, stk. 1, allerede har oprettet databaser eller informationskontorer, vil let kunne tilpasse dem eller udvide dem og gøre dem forenelige med dette direktiv.

For at give skadelidte mulighed for let at identificere forsikringsselskabet for et køretøj, der er impliceret i et uheld, og få oplysninger om selskabets repræsentant i skadelidtes hjemland, kan man forestille sig, at midlerne til at nå frem hertil, ikke skal samles i en enkelt enhed. Det kan være tilstrækkeligt, at de forskellige oplysninger forvaltes af forskellige organisationer afhængigt af situationen i de enkelte medlemsstater, når oplysningerne blot kan indhentes på en enkelt adresse.

For at gøre den foreslåede struktur effektiv skal der oprettes kommunikationslinjer mellem informationskontorerne i de forskellige lande, der kan give skadelidte mulighed for at indhente oplysninger ikke blot i det land, hvor køretøjet er indregistreret, men også - og ikke mindst - i sit hjemland. Under alle omstændigheder er samarbejde mellem informationskontorerne påkrævet for at få registreringsnummeret på køretøjet og navnet på forsikringsselskabet i skadelidtes hjemland, eftersom disse oplysninger kun er registreret i det land, hvor køretøjet er indregistreret.

Hovedformålet med skadelidtes anmodning om oplysninger er at gøre det lettere for ham at udøve sin ret til at rejse direkte krav, som omhandlet i dette direktivs artikel 1. I denne forbindelse fremgår det af stk. 3, at det er tilstrækkeligt for skadelidte at identificere forsikringsselskabet for at kunne indlede procedure. Når der er tale om motorkøretøjer, der ikke er gyldigt forsikret, er det af afgørende betydning, at skadelidte får adgang til oplysninger om ejeren eller den sædvanlige fører af det køretøj, der er ansvarligt for uheldet.

Artikel 5 (Erstatningsorgan)

Stk. 1 forbedrer skadelidtes stilling i sager, hvor der ikke er udpeget en repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager på trods af kravet herom, eller hvor forsikringsselskabet trækker sagen i langdrag, selv om det har udpeget en repræsentant. Det forekommer ikke at være tilstrækkeligt blot at henvise skadelidte til tilsynsmyndighedens rent administrative sanktioner, hvis forsikringsselskabet ikke opfylder de betingelser, der blev stillet for dets godkendelse. For at sikre effektive indgreb fra erstatningsorganet er der i stk. 1 fastsat en præcis frist for dette indgreb efter skadelidtes indgivelse af erstatningskrav. For at give forsikringsselskabet lejlighed til at forberede sit forsvar forpligter dette stykke erstatningsorganet til at varsko forsikringsselskabet officielt, hvilket forekommer rimeligt, da det er den endelige debitor. Det skal bemærkes, at denne oplysningspligt ikke berører skadelidtes erstatningsproces - der er ikke tale om nogen form for underforstået udsættelse - og processen bør afsluttes senest to måneder efter indgivelsen af erstatningskravet.

Stk. 2 skal øge forsikringsselskabets vilje til at opfylde forpligtelsen i henhold til artikel 3 og behandle besøgendes krav hurtigt ved at udsætte ham for faren for at blive bundet af andres beslutninger. I de to tilfælde, der omtales i stk. 1, er der ingen grund til, at nogen anden end det pågældende forsikringsselskab i sidste ende skal bære omkostningerne ved kravet og udgifterne til at dække det. Man må skelne mellem formålet med at indføre sanktioner i henhold til artikel 3, stk. 6, og formålet med denne artikel. I første tilfælde er virkningen af sanktionerne udelukkende disciplinære og skal straffe et forsikringsselskab, der ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 3. I andet tilfælde er formålet at yde skadelidte erstatning uafhængigt af følgerne for forsikringsselskabet. En foranstaltning, der udelukkende skal straffe forsikringsselskabet, er ikke velegnet til at garantere skadelidtes rettigheder.

Den retlige stilling for "organet" - der i praksis er et net af "organer" - er den samme som for det organ, der omhandles i artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF: skadelidte kan indgive et erstatningskrav, det er ikke bundet af forsikringsselskabets instrukser, og dets afgørelser er bindende for forsikringsselskabet, undtagen når forsikringsselskabet kan bevise, at erstatningsorganet ikke har underrettet det som foreskrevet i foregående afsnit, og det derfor ikke har været i stand til at forberede sit forsvar, eller at kravet forsætligt er dækket uretmæssigt. Det vil være i forsikringsselskabets egen interesse at undgå en sådan situation, og det må derfor formodes, at proceduren efter artikel 5 kun vil blive anvendt i meget sjældne tilfælde. Dens vigtigste formål er faktisk at virke som effektivt pressionsmiddel.

Som i forbindelse med skadesrepræsentanter og informationskontorer kan medlemsstaterne benytte eksisterende strukturer, der let kan tilpasses kravene i denne artikel, som f.eks. garantifonden, der blev indført med artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF, eller endog forsikringsbureauerne, der behandler "grønne kort"-sager. Desuden skal medlemsstaterne træffe de nødvendige beslutninger om

finansiering af dette organ, nærmere betegnet organets finansielle ressourcer og andre finansieringsforhold.

I henhold til stk. 2, første afsnit, rejses kravet fra erstatningsorganet i skadelidtes hjemland automatisk, ikke mod skadevolderen eller det forsikringsselskab, hvor han har tegnet sin ansvarsforsikring, med mod erstatningsorganet i det land, hvor det misligholdende forsikringsselskab er etableret. Dette stykke tager udgangspunkt i princippet om, at hvert erstatningsorgan skal udbetale erstatning til skadelidende i dets egen medlemsstat i forbindelse med uheld, der er sket i en anden medlemsstat end skadelidtes hjemland, og dermed i en anden medlemsstat end den, hvor erstatningsorganet befinder sig. Det fremgår endvidere af stk. 2, andet afsnit, at dette organ kan rejse krav mod erstatningsorganet i det land, hvor forsikringsselskabet er etableret.

For at sikre at systemet med automatisk rejsning af krav fungerer effektivt, er der i stk. 2, første afsnit, fastsat en præcis frist for, hvornår erstatningsorganet i det land, hvor forsikringsselskabet er etableret, skal foretage refusionen. Desuden forpligter stk. 3 medlemsstaterne til at tage stilling til de nærmere bestemmelser for og de tekniske aspekter af denne refusion. Det skal bemærkes, at artikel 5 ligesom de foregående artikler ikke søger at ændre gældende retsregler på ansvarsforsikringsområdet.

Gennem indførelsen af dette system med automatisk rejsning af krav, hvor erstatningsorganet i det land, hvor forsikringsselskabet er etableret, indtræder i skadelidtes rettigheder, bliver det let at opnå refusion fra det ansvarlige forsikringsselskab af følgende to grunde. For det første giver det, at erstatningsorganet, der har et krav mod forsikringsselskabet, rent geografisk befinder sig i samme land som selskabet, den fordel, at enhver retstvist vil blive afgjort ved de nationale domstole efter national ret. For det andet må man tage hensyn til, at i de fleste tilfælde vil garantifonden i det land, hvor forsikringsselskabet er etableret, der netop finansieres af de forsikringsselskaber, der er etableret, og som driver virksomhed i det pågældende land, blive udpeget som erstatningsorgan. I denne forbindelse vil det pres, det misligholdende selskab udsættes for fra de øvrige selskaber i det pågældende land, være meget stort, fordi det er i deres interesse, ikke at overtage de forpligtelser, et medlem af deres garantifond har misligholdt.

Artikel 6 (*Forsikringsselskabet kan ikke identificeres*)

Hvis det ikke er muligt at identificere forsikringsselskabet, kan systemet med supplerende mekanismer (direkte krav, skadesrepræsentant, erstatningsorgan) ikke fungere. Denne artikel skal således garantere, at i tilfælde, hvor betingelserne for iværksættelse af den mekanisme, der indføres med direktivet, ikke er opfyldt, vil skadelidte alligevel få erstatning. I så fald vil garantifonden i skadelidtes hjemland være ansvarlig for erstatningen til skadelidte. Denne garantifond kan så rejse krav mod den endelige debitor for det beløb, skadelidte får udbetalt, nemlig garantifonden i den medlemsstat, hvor køretøjet normalt befinder sig. Det

fremgår af artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF sammenholdt med artikel 3, stk. 1, i direktiv 72/166/EØF, at forpligtelsen til at sikre, at alle motorkøretøjer er ansvarsforsikret, som indførtes med sidstnævnte direktiv, påhviler den medlemsstat, hvor køretøjet normalt befinder sig. Deraf følger, at hvis et uheld forvoldes af et køretøj, der ikke opfylder dette krav, påhviler erstatningen garantifonden i den medlemsstat, hvor det ikke-forsikrede køretøj, der forvoldte uheldet, normalt befinder sig.

Desuden stemmer logikken i denne artikel overens med logikken i forslagets artikel 5. Skadelidte ved et uheld uden for sit hjemland har interesse i at få udbetalt erstatning på samme betingelser som dem, der gælder for erstatningsorganet i henhold til artikel 5, i hans hjemland. Garantifonden i skadelidtes hjemland kan derefter rejse krav mod garantifonden i det land, hvor køretøjet normalt befinder sig, på samme vilkår som dem, der gælder i henhold til artikel 5, stk. 2, (indtrædelse i skadelidtes rettigheder, frist på to måneder for erstatning fra garantifonden i det land, hvor køretøjet normalt befinder sig osv.) under henvisning til denne artikel.

I visse tilfælde, hvor der ikke er tegnet forsikring, bliver den endelige debitor for den erstatning, garantifonden i skadelidtes hjemland har udbetalt (efter krav fra garantifonden i skadelidtes hjemland), i øvrigt enten garantifonden i det land, hvor uheldet er sket, hvis skadevolderens køretøj er indregistreret i dette land, eller det forsikringsbureau, der behandler grønne kort-sager i det land, hvor uheldet er sket, hvis køretøjet er indregistreret (hvis det normalt befinder sig) i et tredjeland, med mulighed for at rejse krav mod det tilsvarende organ i det land, hvor køretøjet normalt befinder sig.

Under alle omstændigheder må man ikke forveksle det tilfælde, der er beskrevet i denne artikel (køretøjet identificeret - forsikringsselskabet ikke identificeret) med sager, hvor køretøjet ikke er identificeret. De er direkte dækket af det nuværende system med grønne kort. I sådanne tilfælde forekommer det i henhold til artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF rimeligt, at den endelige debitor bliver garantifonden i det land, hvor uheldet fandt sted.

Artikel 7 og 8 (Gennemførelse i national lov - Ikrafttræden)

Disse to artikler indeholder de traditionelle bestemmelser om tidspunktet for retsaktens anvendelse og adressaterne.

Artikel 9 (Sanktioner)

Denne bestemmelse er indgået i alle Kommissionens lovgivningsmæssige forslag i nogle år og afspejler dens ønske om som traktaternes vogter at sikre ordentlig gennemførelse og anvendelse af de lovgivningsmæssige foranstaltninger, den foreslår⁷.

⁷ KOM(95) 162 endelig udg. af 3.5.1995.

**Forslag til
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv
om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring
for motorkøretøjer og ændring af direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF**

(Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2, og artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg²,

i overensstemmelse med procedurerne i traktatens artikel 189 B, og

ud fra følgende betragtninger:

Der er i øjeblikket tale om forskelle mellem lovgivning, regler og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om ansvarsforsikring af motorkøretøjer, hvilket hæmmer den frie bevægelighed for personer og forsikringstjenester;

det er derfor nødvendigt at foretage en indbyrdes tilnærmelse af lovgivningen for at bidrage til et velfungerende indre marked;

ved direktiv 72/166/EØF³, senest ændret ved direktiv 90/232/EØF⁴, vedtog Rådet bestemmelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse;

ved direktiv 88/357/EØF⁵, senest ændret ved direktiv 92/49/EØF⁶, vedtog Rådet bestemmelser om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om den frie udveksling af tjenesteydelser;

1 EFT C ...

2 EFT C ...

3 EFT L 103 af 2.5.1972, s. 1.

4 EFT L 129 af 19.5.1990, s. 33.

5 EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1.

6 EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1.

ved sin beslutning af 26. oktober 1995⁷ om afvikling af skadessager efter færdselsuheld uden for skadelidtes hjemland tog Parlamentet et initiativ i medfør af EF-traktatens artikel 138 B, stk. 2, og opfordrede Kommissionen til at fremsætte forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv med henblik på at løse dette problem;

der er et reelt behov for at udbygge den ordning, der blev indført med direktiv 72/166/EØF, 84/5/EØF⁸ og 90/232/EØF, for at sikre personer, der lider skade ved uheld forvoldt af motorkøretøjer, ensartet behandling, uanset hvor i Fællesskabet uheldet finder sted; i forbindelse med ulykker i en anden medlemsstat end skadelidtes hjemland, er der navnlig lakuner i forsikringsdækningen af skadelidte i visse medlemsstater;

for at udfylde disse lakuner i det mindste delvis skal den medlemsstat, hvor forsikrings-selskabet er etableret, pålægge selskabet at udpege repræsentanter, der er bosat eller etableret i andre medlemsstater, som skal indsamle alle de nødvendige oplysninger i forbindelse med krav som følge af sådanne uheld, og som skal være bemyndiget til at repræsentere selskabet over for personer, der har lidt tings- eller personskaade som følge af sådanne uheld, herunder med hensyn til betaling af sådanne krav, og til at repræsentere det eller, om nødvendigt, lade det repræsentere over for de øvrige medlemsstaters domstole, i det omfang dette er muligt i henhold til den internationale privatrets regler om retternes kompetence, og myndigheder i forbindelse med disse krav;

udpegelse af repræsentanter bemyndiget til at behandle skadessager er en af betingelserne for at få adgang til at udøve forsikringsvirksomhed i klasse 10 i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF; som følge heraf er denne betingelse omfattet af den fælles administrative tilladelse udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet har sit hjemsted, som defineret i afsnit II i direktiv 92/49/EØF; denne betingelse gælder ligeledes virksomheder, hvis hjemsted ligger uden for EF, som har fået tilladelse til at drive virksomhed på en medlemsstats territorium; direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF ændres og suppleres på dette punkt;

skadelidtes mulighed for at rejse direkte krav mod det pågældende selskab er en logisk forudsætning for udpegelse af en sådan repræsentant og vil endvidere forbedre den rettlige stilling for skadelidte efter færdselsuheld uden for den medlemsstat, hvor de er bosat;

ud over at garantere, at forsikringsselskabet har en repræsentant i skadelidtes hjemland, skal selve skadelidtes rettigheder garanteres, dvs. at sagen skal behandles hurtigst muligt; af denne årsag skal de nationale lovgivninger indeholde passende sanktioner mod det ansvarlige forsikringsselskab, hvis det ikke opfylder sin forpligtelse til at yde skadelidte erstatning inden en rimelig frist; der må imidlertid ikke være uenighed om ansvaret og skaden, så forsikringsselskabet kan fremsætte et rimeligt tilbud inden for den fastsatte frist;

⁷ EFT C 308 af 20.11.1995, s. 108.

⁸ EFT L 8 af 11.1.1984, s. 17.

personer, der lider skade ved færdselsuheld, har undertiden vanskeligheder med at få oplyst navnet på det forsikringsselskab, der dækker erstatningsansvaret for et motor-køretøj, der er impliceret i et uheld; medlemsstaterne bør i disse personers interesse oprette informationskontorer for at sikre, at sådanne oplysninger tilvejebringes hurtigst muligt; disse informationskontorer skal desuden stille oplysninger til rådighed for skadelidte om repræsentanter bemyndiget til at behandle skadessager; det er påkrævet, at disse informationskontorer samarbejder med hinanden og reagerer hurtigt på anmodninger om oplysninger fra informationskontorer i andre medlemsstater;

det er nødvendigt at indføre en bestemmelse om, at et organ skal garantere, at skadelidte opnår erstatning, hvis forsikringsselskabet ikke har udpeget en repræsentant eller forhaler sagen betydeligt, og det er vigtigt, at skadelidte i et sådant tilfælde kan rette direkte henvendelse til dette organ; det er rimeligt, at organet skal have ret til subrogation i den udstrækning, det har ydet erstatning til skadelidte; for at lette søgsmålet mod forsikringsselskabet har erstatningsorganet i skadelidtes hjemland ret til automatisk refusion med ret til at lade erstatningsorganet i det land, hvor forsikringsselskabet har sit hjemsted, indtræde i skadelidtes rettigheder; dette organ vil bedre være i stand til at indlede søgsmål mod forsikringsselskabet;

det er nødvendigt at sikre, at der findes et organ til at sikre, at skadelidte får erstatning, hvis forsikringsselskabet for det køretøj, der har forårsaget uheldet, ikke kan identificeres; det skal sikres, at den endelige debitor for det beløb, skadelidte får udbetalt i erstatning, er et organ i den medlemsstat, hvor det ikke-forsikrede køretøj, der har forvoldt uheldet, normalt befinder sig -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1
(Anvendelsesområde)

Dette direktiv har til formål at fastsætte særlige bestemmelser for skadelidte:

- a) ved uheld i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat
- b) som er forårsaget af et køretøj
 - som er forsikret i et forsikringsselskab etableret i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat, og
 - som er indregistreret i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat.

Artikel 2
(Direkte krav)

Medlemsstaterne skal sikre, at skadelidte ved et uheld som defineret i artikel 1 i dette direktiv har mulighed for at rejse direkte krav mod den erstatningspligtige parts forsikringsselskab.

Artikel 3
(Repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager)

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at et forsikringsselskab med tilladelse i henhold til:

- artikel 6 i direktiv 73/239/EØF, som ændret ved artikel 4 i direktiv 92/49/EØF, til at dække risici under forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF, bortset fra fragtførerens ansvar, eller
- artikel 23, stk. 2, i direktiv 73/239/EØF

i alle andre medlemsstater end den, hvor selskabet har fået sin tilladelse, efter eget valg udpeger et organ ("repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager"). Denne repræsentant behandler skadessager og udbetaler erstatning i forbindelse med uheld, der finder sted i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat, og som er forårsaget af et motorkøretøj, der er forsikret i selskabet og indregistreret i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat. Repræsentanten bemyndiget til at behandle skadessager skal være bosat eller etableret i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat.

2. I direktiv 73/239/EØF foretages følgende ændringer:
 - a) I artikel 8, stk. 1, indsættes som litra f):

"f) oplyser navn og adresse på den repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager, de udpeger i hver medlemsstat, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget."
 - b) I artikel 23, stk. 2, indsættes som litra h):

"h) oplyser navn og adresse på den repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager, de udpeger i hver medlemsstat, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget."
3. Skadesrepræsentanten skal i forbindelse med behandling af sådanne skadessager indsamle alle de nødvendige oplysninger og tage rimelige skridt til at udbetale erstatning i overensstemmelse med instrukserne fra det pågældende forsikrings-selskab, de gældende krav om lovpligtig ansvarsforsikring som defineret i artikel 2, andet led, i direktiv 90/232/EØF, og de nationale regler om erstatningsansvar, der gælder for uheldet. Kravet om en repræsentant udelukker ikke, at skadelidte eller skadelidtes forsikringsselskab kan rejse krav direkte mod skadevolderen eller skadevolderens forsikringsselskab.
4. Skadesrepræsentanten skal have passende kvalifikationer. Han skal være i stand til at udføre de opgaver, der er beskrevet i denne artikel.
5. Skadesrepræsentanten skal have tilstrækkelig bemyndigelse til at repræsentere selskabet over for personer, der har lidt skade, og som kan indgive erstatningskrav, herunder med hensyn til betaling med frigørende virkning af krav, og til at repræsentere det eller, om nødvendigt, lade det repræsentere ved domstolene, for så vidt angår disse erstatningskrav, i den udstrækning dette er foreneligt med Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager⁹ samt andre regler for international privatret om tildeling af retlig kompetence, og over for myndighederne i den medlemsstat, på hvis område han repræsenterer forsikringsselskabet.
6. Medlemsstaterne skal indføre en forpligtelse med mulighed for sanktioner for at sikre, at der senest tre måneder efter den dato, hvor skadelidte indgav sit erstatningskrav, enten direkte til skadevolderens forsikringsselskab eller til den repræsentant, selskabet har bemyndiget til at behandle skadessager:

⁹ EFT L 299 af 31.12.1972 (ikke oversat til dansk).

- fremsættes et erstatningstilbud af enten skadevolderens forsikringsselskab eller dets skadesrepræsentant, når erstatningsansvaret er afgjort, og erstatningen udregnet
 - af det forsikringsselskab, erstatningskravet er sendt til, eller dets skadesrepræsentant gives et begrundet svar på de punkter, der er omhandlet i erstatningskravet, hvis erstatningsansvaret ikke er klart fastlagt, eller hvis skadelidtes tab ikke er gjort endeligt op.
7. Artikel 12a, stk. 4, sidste afsnit, i direktiv 88/357/EØF anvendes.

Artikel 4 (*Informationskontor*)

1. Hver medlemsstat skal sørge for oprettelse eller anerkendelse af et organ ("informationskontor") med henblik på at føre register over motorkøretøjer indregistreret i den pågældende medlemsstat, over de forsikringsselskaber, hvor disse køretøjer er ansvarsforsikret, og over de repræsentanter bemyndiget til at behandle skadessager, som forsikringsselskaberne har udpeget i henhold til ovenstående artikel 3 og anmeldt til informationskontoret i henhold til denne artikels stk. 2, eller med henblik på at forvalte indsamling og afgivelse af disse oplysninger; informationskontoret skal endvidere bistå interesserede parter med at identificere forsikringsselskaber, der forsikrer motorkøretøjer indregistreret i den pågældende medlemsstat, og repræsentanter bemyndiget til at behandle skadessager, der er anmeldt til det.
2. Forsikringsselskaber, der tilbyder ansvarsforsikring af motorkøretøjer, skal give informationskontoret i den medlemsstat, hvor de er etableret, meddelelse om registreringsnumrene på de køretøjer indregistreret i den pågældende medlemsstat, som de forsikrer, policenumrene samt forsikringstagernes navne og adresser. De skal give informationskontorene i andre medlemsstater tilsvarende oplysninger om køretøjer indregistreret i disse medlemsstater, som de forsikrer i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, og desuden oplyse navn og adresse på den repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager, de har udpeget i den pågældende medlemsstat i henhold til artikel 3.
3. Medlemsstaterne sikrer, at skadelidte ved uheld i en anden medlemsstat end deres hjemland har ret til at kræve, at informationskontoret i deres hjemland eller i det land, hvor køretøjet er indregistreret, oplyser dem om forsikringsselskabets navn og forsikringspolicens nummer samt navnet på selskabets skadesrepræsentant i skadelidtes hjemland. Hvis køretøjet ikke er gyldigt eller lovligt forsikret, oplyser informationskontoret skadelidte om den sædvanlige førers navn og adresse.

Artikel 5
(Erstatningsorgan)

1. Hver medlemsstat skal sørge for oprettelse eller anerkendelse af et organ ("erstatningsorgan"), der kan udbetale erstatning i forbindelse med uheld, hvor der forvoldes tings- eller personskade mod en person, der er bosat i den pågældende medlemsstat, og hvor skaden er forårsaget af et motorkøretøj, der er indregistreret og forsikret i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat, og uheldet, hvorved der forvoldes denne skade, finder sted i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat.

Erstatningsorganet i skadelidtes hjemland griber ind senest to måneder efter, at skadelidte har indgivet sit erstatningskrav:

- hvis det forsikringsselskab, der forsikrer det køretøj, der forårsagede uheldet, ikke har udpeget en repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager i henhold til artikel 2, eller
- hvis forsikringsselskabet eller dets skadesrepræsentant ikke har fremsat et erstatningstilbud eller givet begrundet svar på de krav, skadelidte har fremsat i sin anmodning, eller afvist skadelidtes erstatningskrav uden at underrette ham om årsagerne hertil senest tre måneder efter, at skadelidte har anmeldt kravet enten direkte til forsikringsselskabet eller til repræsentanten bemyndiget til at behandle skadessager, med den dækning, som er fastsat i artikel 2, andet led, i direktiv 90/232/EØF, og i overensstemmelse med de nationale regler for erstatningsansvar, der gælder for uheldet.

Erstatningsorganet i skadelidtes hjemland underretter skadevolderens forsikringsselskab eller dets skadesrepræsentant om, at det har modtaget et erstatningskrav fra skadelidte, og at det vil gribe ind senest to måneder efter skadelidtes indgivelse af erstatningskravet.

2. Erstatningsorganet, der er forpligtet til at yde erstatning til skadelidte i dennes hjemland, har ret til refusion fra erstatningsorganet i det land, hvor forsikringsselskabet har sit hjemsted. Erstatningsorganet i det land, hvor forsikringsselskabet er etableret, refunderer det beløb, erstatningsorganet i skadelidtes hjemland har udbetalt, senest to måneder efter, at skadelidte har indgivet sit erstatningskrav.

Derefter indtræder erstatningsorganet i det land, hvor forsikringsselskabet er etableret, i skadelidtes rettigheder over for skadevolderen eller dennes forsikringsselskab i den udstrækning, erstatningsorganet i skadelidtes hjemland har ydet det erstatning for dets tab. Hvis skadelidtes erstatning fra forsikringsselskabet er fastsat ved dom, ved at selskabet vedgår ansvaret, eller ved forlig, kan forsikringsselskabet ikke modsætte sig refusionen, medmindre det kan bevise, at erstatningsorganet ikke har underrettet det i henhold til denne artikels stk. 1, eller erstatningsorganet fejlagtigt har imødekommet ubegrundede

erstatningskrav eller overvurderet skaden. Erstatningsorganet i skadelidtes hjemland og i det land, hvor forsikrings-selskabet er etableret, kan endvidere anmode om refusion af rimelige udgifter.

3. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de erstatningsorganer, der er etableret på deres område, yder refusion inden for den frist, der er fastsat i denne artikels stk. 2, til erstatningsorganer i andre medlemsstater, der har ydet erstatning til skadelidte ved uheld forårsaget af køretøjer forsikret i selskaber med hjemsted i disse andre medlemsstater i de tilfælde, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, andet afsnit.

Artikel 6

(Forsikrings-selskabet kan ikke identificeres)

Er det ikke muligt at identificere forsikrings-selskabet, betragtes køretøjet som ikke forsikret. Erstatning for skadelidtes tings- eller personskade ydes af erstatningsorganet med den dækning, der er fastsat i artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF. Skadelidte skal modtage erstatning af det organ i skadelidtes hjemland, der omhandles i den nævnte artikel. Dette organ kan derefter på samme betingelser som dem, der er fastsat i dette direktivs artikel 5, stk. 2, rejse krav mod det tilsvarende organ i det land, hvor køretøjet normalt befinder sig, eller i givet fald mod det forsikringsbureau, der behandler grønne kort-sager i den pågældende medlemsstat.

Artikel 7

(Gennemførelse i national lov)

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør de nødvendige bestemmelser for at efterkomme dette direktiv senest 18 måneder efter meddelelsen af direktivet. De underretter straks Kommissionen herom. De gennemfører disse bestemmelser senest 24 måneder efter meddelelsen af dette direktiv.
2. Medlemsstaterne sørger for, at Kommissionen får tilsendt teksten til de bestemmelser i national lov, de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 8

(Ikrafttræden)

Dette direktiv træder i kraft ... dage efter sin offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 9
(Sanktioner)

Medlemsstaterne indfører en sanktionsordning for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der indføres for at gennemføre dette direktiv, og træffer alle de nødvendige foranstaltninger for sikre, at sanktionerne iværksættes. Disse sanktioner skal være effektive, proportionelle og afskrækkende. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om disse bestemmelser inden den dato, der er nævnt i artikel 7, og giver hurtigst muligt meddelelse om enhver senere ændring.

Artikel 10
(Adressater)

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne

Formand

På Rådets vegne

Formand

ISSN 0254-1459

KOM(97) 510 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

10 07 05 06

Katalognummer : CB-CO-97-520-DA-C

ISBN 92-78-25703-6

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer

L-2985 Luxembourg

24